

Çalışma Raporu

Giriş :

13 Kasım 1990 günü kurulan sendikamız EĞİT-SEN, uzun ve engellemelerle dolu zorlu bir mücadele sürecini yaşayarak 18-19 Nisan 1992 günlerinde 1.Olağan Genel Kurulu'nu yapmıştır. 1. Olağan Genel Kurul olması nedeniyle kurucuların delege olarak katılımı ile gerçekleşen kongremizde ileriye dönük eleştiri ve önerileri yanında o günlerde 24.000'lere varan üyesi, 190'lara varan şube ve temsileiliğiyle kuruluş noktasından daha ilerdeki bir boyuttaki örgütlülüğü dikkate alındığında 1. olağan kongremize yansıyan kurucu delegelerin iradesiyle 18-19 Nisan günlerindeki örgütlü kitlemizin iradesi çelişmekteydi. Bu nedenle zorunlu olarak kurucularla yaptığımız 1.Olağan Genel Kurulumuzda 6 ay içinde seçilmiş delegelerle erken bir genel kurul yapılması tavsiye edilmişti.

İşte bu gün yaşadığımız Erken Genel Kurul'u 1.olağan genel kurulumuzda yönetim kurulumuza verilen bir görevin yerine getirilmesi olarak algılıyoruz. Erken Genel Kurulumuzu görevi veren genel kurul delegeleri de bunun yerine getirilmesi için çalışan yönetim kurulumuz da örgüt içi demokrasi ve kitlelerin her süreçte söz yetki ve karar sahibi olması ilkesine olan inancımız ve bağlılığımızla yapıyoruz. Bu erken genel kurulu toplamakla kuruluşumuzdan beri örgüt içi demokrasi ve katılımı esas alan EĞİT-SEN'in sınıf ve kitle sendikal anlayışının gereklerinden birini yerine getiriyoruz.

Bu kongremiz Genel Merkez Yönetiminin örgüt iradesiyle seçilmesi amacını taşıyorsa da bu süreçte örgütümüz her kademede kendini değerlendirerek eleştiri ve özeleştiri mekanizmasını işletmiş, kendini yenilemiş, grevli ve toplu sözleşmeli sendikal haklarımızı elde etmek için yeni bir atılım sürecine girmiştir.

Seçilen delege arkadaşlarımız inanıyoruz ki yeni yöneticilerini

seçmekle kalmayıp örgütün nicel ve nitel gelişimine ilişkin tartışmalar yaşayıp yol gösterici önerilerini sunacaklardır. Genel Merkezimizin 7 aylık faaliyetlerinin değerlendirilmesi ile de hem eksik ve zaafaların düzeltilmesi hem de kitlenin denetleme yetkisi kullanılmış olacaktır.

1. Olağan Genel Kurul Çalışma Raporu'muzda belirtilen ve kısaca vurgu yapılan dünyadaki olumsuz gelişmeler artarak sürmektedir. 1980'li yıllarda özellikle Sovyetlerin dağılması, Doğu Avrupa'daki geriye dönüşler ve parçalanma sonucu ABD'nin başını çektiği "Tek kutuplu dünya" gerçeğine bağlı olarak emperyalizm soygun ve talan politikalarıyla egemenliğini sürdürmektedir. Milliyetçilik giderek daha fazla yayılmaktadır. Bu arada sömürünün de dünya barışının da biricik güvencesi olan işçi sınıfı ve emekçi halkların mücadelesindeki düşüş sürmektedir. Sorunlar sınıf perspektifi ve işçi sınıfı ve emekçi halkların dayanışma ve kardeşliği yerine milliyetçi bir bakışla çözülmeye çalışılmakta bu ise emperyalizmin ve egemen sınıfların iktidARLARINI güçlendiren silah tekellerine ve her alandaki emperyalist kapitalist odakların işine yaramaktadır. Balkanlarda, Ortadoğu da ve de dünyanın bir çok bölgesinde ulusların birbirini boğazlaması büyük bir tehlike oluşturmaktadır. Irkçılık yeniden hortlamaktadır.

Ülkemizde ise demokrasi ve özgürlük mücadelesi yürütenlere karşı baskı, şiddet, sindirme ve hatta katliamlar yapılmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi sınıfların sömürüye ve zulme karşı yürüttüğü mücadeleyi boğmak isteyenler, diğer yandan Kürt halkını yok sayan politikalarını şiddetle bütünleştirerek katliamlarla bir ulusu yok etmeye yönelik girişimler içindedirler. Şırnak, Gölle, Cizre ,Çukurca ve Kulp'da yaşananlar bunun en somut ve çarpıcı örneklerindendir. Halkları birbirine düşman etmeyi amaçlayan politikalar bölge dışında İzmir, Antalya, İstanbul vb. yerlerde de uç vermeye başlamıştır. Binlerce yıldır içiçe ve kardeşçe yaşayan Türk ve Kürt halklarının birbirine düşman etmeye çalışan bu politikalara emekçi halkların kardeşliği zemininde ve işçi sınıfının bilimsel dünya görüşü perspektifiyle karşı çıkılmalıdır. Türk, Kürt kim olursa olsun hergün yeniden onlarca insanın ölümüne neden olan bu savaş durdurulmalıdır.

Ülkemizde sokak infazları, kayıplar, DKÖ'ler ve basına saldırılar

hergün daha da artmaktadır. Üniversitelerimiz özgür birer bilim yuvası olmaktan uzak, birer kışla haline getirilmiştir. İşçi sınıfının sendikal hak ve özgürlüklerine yönelik baskılar bu dönemde daha da artmış, toplu işten çıkarma, sendikasılaştırma ve taşeronluk politikaları yaygınlaştırılmıştır. Tüm bu olanların "demokratikleşme" ve "şeffaflık" vaatleriyle işbaşına geçen DYP-SHP koalisyonu döneminde yapıyor olması düşündürücü ve ibret vericidir.

Sendikal hak ve özgürlüklerimizle ilgili uluslararası onaylanarak yürürlüğe girmesi yürüttüğümüz haklı ve meşru mücadelenin sonucudur. Kaldı ki bu sözleşmeler sendikal haklarımızın özgürce kullanılması noktasında günümüzün ve taleplerimizin çok gerisindedir. Kendi öz güçleriyle binbirtürlü baskı ve engelleri aşarak sendikalarını kuran, bu anlamda demokrasi mücadelesine ilişkin örnek bir tutum içinde olan kamu emekçilerinin sendikalarına ve üyelerine yönelik sürgün ve soruşturmaların ötesinde başta Eğitim-Sen üyeleri Ahmet Bayhan, Mehmet Geren, Seydoş Aydoğan, Mehmet Şirinkaya, Mehdi Sanlı, Adil Yavaş, Ramazan Yüce olmak üzere bir çok kamu çalışanı, sendika üyesi güpegündüz sokak ortasında katledilmiş ve bugüne kadar failleri bulunamamıştır. Ayrıca Seyfettin Aydın, Mehmet Ayaz, Hıdır Zor, Hikmet Altuğ ve İhsan Yüce adlı arkadaşlarımız uğradıkları saldırılar sonucu yaralanmışlardır.

1. Olağan Genel Kurulumuzdan sonraki dönemde Kamu Çalışanları Sendikalar Platformu ortak mücadeleyle 17 sendikanın katıldığı 200 bin kamu emekçisini bağrında taşıyan önemli bir güç haline gelmiştir. Her yıl gelenek haline gelen ve yaz aylarında yükselen mücadelemiz 1992 Haziranında 20 binden fazla kamu emekçisinin katıldığı büyük Ankara yürüyüşü ve eylemiyle taçlandırılmıştır. Bu yürüyüşün ardından 15 Temmuz günü bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştiren belediye ve sağlık emekçilerinin mücadelesi örgütlü birleşik ve kitlesel mücadele ile neler başarılabilceğine ilişkin önemli ve öğretici ipuçları vermiştir.

Sendikamız başından beri fiili mücadele ile hukuki mücadeleyi birbirine bağli olarak yürütmüştür. 1. Olağan Genel Kurulumuza kadar elde ettiğimiz hukuki kazanımlarımızın yanında daha sonraki dönemde de başta Genel Merkez Hukuk Bürosu avukatları olmak üzere tüm il ve ilçelerdeki avukatlarımızın inançlı ve özverili katkılarıyla başta kapalı şubelerin açılması olmak üzere idari mahkeme-

lerde, ceza mahkemelerinde kazanılan davalar en son olarak da yargıtay 4. Hukuk dairesinin verdiği İstanbul Valiliğinin sendikamızın kapatılması istemiyle açmış olduğu davaya ilişkin red kararı fiilen örgütlü gücümüzle kapatamayacağını ilan ettiğimiz ve kanıtladığımız sendikamızın en üst düzeyde yargı kararıyla da pekiştirilmesi sendikamızın demokratik mücadeleye ve kamu emekçilerinin sendikal mücadelesine kazandırdığı bir adımdır.

Örgütlü mücadelemiz sonucu en üst düzeyde hükümet yetkililerinden Çalışma Bakanlığına, Devlet Bakanı'ndan Milli Eğitim Bakanlığına kadar bir çok yetkili sendikamızı resmen tanımak zorunda kalmış ve sendikamızla resmi ilişkiler içine girmişlerdir.

1. Olağan Genel Kurulumuza giderken yaşadığımız ekonomik, mesleki ve özlük sorunlarımızda da hiç bir iyileşme olmamıştır. Bu dönemde asgari anlamda insanca yaşayabilmek için gerekli bir ücretten yoksun olduk. Okullardaki çeşitli adlarla para toplamalar, Milli Eğitimdeki Türk-İslamcı kadrolaşma daha da yaygınlaştı. Yüz kişilik sınıflarda ders yapmak zorunda kaldık. Hizmetlilerin fazla çalışma saatleriyle ilgili sorunları yanında her türden özlük sorunları ağırlaşarak sürdü. Okuma-yazma oranının ancak gerçekte % 65'ler düzeyinde olduğu ülkemizde herkese parasız ve yeterli eğitim, eğitimde fırsat eşitliğinin tanınması bir yana dönemi bin civarında okulun kapalı olması gereğiyle içiçe yaşamak zorunda kaldık. İlk-San sorunu çözülmediği gibi TÖYAK adı altında yeni bir soygun mekanizmasının hayata geçirilmesi çabalarıyla yüzyüzeyiz. TÖYAK bugüne kadar ilkokul öğretmenlerinin alınterinden, ücretlerinden kesilen bir arpalığın her düzeydeki öğretmen ve milli eğitim çalışanıyla genişletilmesi demektir. Kısacası, ırkçı, gerici, asimilasyoncu, cins ayrımcı ve bilim dışı bir eğitim sistemi ile içiçe yaşamak zorunda kaldık. Uluslararası belgelere de geçen temel bir insan hakkı olan herkesin kendi ana dilinde eğitim yapmasına ilişkin somut bir adım atılmadı.

Hertürden hak ve özgürlüğün örgütlü mücadeleyle elde edilebileceğine inanan bizler bu sorunlarımızın tek yanlı olarak siyasal iktidarlar tarafından çözülemeyeceğini bilecek kadar gerçekçiyiz. Ekonomik, demokratik, mesleki ve özlük sorunlarımızın çözüm platformu güçlü ve kitlesel sendikaların işverenle toplu sözleşme masasına oturmalarıdır. Grev silahını da bir yaptırım gücü olarak elinde tutan

sendikalar örgütlü kitlelerin mücadelesine ve özgücüne güvenerek toplu sözleşme masalarından başarılı kalkarlar ya da böyle bir güçle sorunlarını çözebilirler.

Şüphesiz ki önümüzde zorlu görevler bizleri beklemektedir. Ancak EĞİT-SEN bugüne kadar izlediği mücadele hattı, sınıf ve kitle sendikal anlayışı ve işyerlerini temel alan örgütlenme anlayışıyla sorunları aşip en geniş eğitim emekçisi kitlesinin sendikal örgütü olabilecek potansiyelleri taşıdığını göstermiştir. Bu noktada işkolumuzda bizim dışımızda kurulmuş olan Eğitim-İş'in sendikal mücadeleyi ayrı bir kanaldan yürütmesi aşılmalı, sendikal birlik sağlanarak TÖS, TÖB-DER ve EĞİT-DER süreciyle bir gelenek haline gelen demokratik öğretmen hareketinin tek çatı altında yürütülmesi sendikal zeminde da gerçekleşmelidir. Bu örgütlü, örgütsüz en geniş eğitim emekçisinin talebidir. Bu yakıcı talep karşısında tek tek herkesin yada sendikal örgütlerin tarihi sorumluluğu vardır. Bizim açımızdan önümüzdeki dönem sendikal hak ve özgürlüklerimizin mücadeleye kazanılması olması yanında iş kolumuzda sendikal birliğin gerçekleştirilmesi demektir. EĞİT-SEN bu anlamda bugüne kadar attığı adımları ve gösterdiği birlikçi tutumu sürdürecektir.

Yine önümüzdeki süreç kitlelerin eğitim, mücadele ve örgütlenme bütünlüğü içinde kitlelerin değiştirilip dönüştürüleceği diğer bir deyimle örgütte ve kitlelerde nitelik sıçramasının yaratılacağı, HAK VERİLMEZ ALINIR şiarının bilince çıkarılacağı bir süreç olacaktır. Eğitim emekçilerinin sendikal mücadelesinin başarıya ulaşması için örgüt içi demokrasi ile birlikte kurumlaşmanın yaratılması, ulusal düzeyde kamu emekçilerinin ve işçi sınıfının, uluslararası düzeyde ise işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin sendikal mücadelesiyle bütünleşmek zorunluluktur.